

HISTORIENS GANG KAN ÆNDRES

»Tror I virkelig selv på, at I kan ændre USA's strategiske politik gennem de sidste 25 år?«, spurgte ledende kredse i det danske forsvar, da de i vinteren 1982-83 blev præsenteret for Lyndon LaRouches forslag om at lade et strålevåbenbaseret strategisk forsvarssystem erstatte Den kolde Krigs »grundlov«, dvs. forestillingen om, at atommagternes eneste forsvar var truslen om gensidigt garanteret ødelæggelse, som på engelsk hed: »Mutual Assured Destruction«, eller meget passende, »MAD«.

»Ja«, svarede vi, »det tror vi faktisk godt, vi kan«, og den 23. marts 1983 henvendte USA's præsident Ronald Reagan sig til den amerikanske befolkning med følgende meddelelse: »Lad mig dele en fremtidsvision med jer, der giver håb. Den skal være, at vi iværksætter et program for at imødegå Sovjetunionens frygtindgydende missiltrussel med defensive midler... Hvad om frie folkeslag kunne leve i sikker forvisning om, at deres sikkerhed ikke længere er afhængig af, at et sovjetisk angreb afværger gennem truslen om et øjeblikkeligt amerikansk modangreb, men at vi kan afskære og ødelægge strategiske ballistiske missiler, før de når vore egne eller vore allieredes landområder?«

Så vi kunne altså ændre USA's strategiske politik. Og vi kunne mere end det. Vi ændrede selve historiens gang. Lyndon LaRouches forslag blev til Reagan-regeringens Strategiske Forsvarsinitiativ, SDI, og ledende sovjetiske embedsmænd har åbent erkendt, at det var SDI-programmet, der førte til Sovjetunionens opløsning. Ikke fordi SDI var en militær trussel. Det var det overhovedet ikke. Det blev nemlig aldrig sat i værk. Heller ikke fordi det udløste et oprustningskapløb. Et sådant kom aldrig i gang, for Sovjetunionen opgav simpelthen at imødegå den amerikanske teknologiske formåen. Næh, Sovjetunionen brød sammen, fordi LaRouche med kirurgisk præcision havde udpeget den sovjetiske planøkonomis helt fundamentale svaghed: Dens manglende evne til at omsætte teknologisk fremskridt til almen økonomisk velstand. Da partisekretær Jurij Andropov afviste præsident Reagans tilbud om en fælles amerikansk-russisk udvikling af SDI, advarede LaRouche om, at Sovjetunionens økonomi ville bryde sammen, hvis man forsøgte at svare igen på et lavere teknologisk niveau. Det skete.

I dag har Lyndon LaRouche tilsvarende advaret om, at forsætter man de seneste års udskibning af produktive arbejdspladser til lavlønsområder rundt om på kloden, vil de amerikanske og europæiske økonomier gå i opløsning. Derfor skal den nuværende »globalisering«, erstattes af en ny, økonomisk verdensorden, hvor suveræne nationer i Nord og Syd samarbejder om store infrastrukturprojekter, til gavn for verdenssamfundets almene vel. »Tror I virkelig, at I kan få Den vestlige Verden med på det?« Ja, det gør vi faktisk. Ellers ender vi samme sted som Sovjetunionen.

ÅBENT DEMOKRATISK PARTIKONVENT

Er det virkelig tænkeligt, at den amerikanske befolkning ved valget i **november** genvælger den dumme præsident, der nogensinde har boet i **Det hvide Hus**? En præsident, der på et helt og aldeles falsk grundlag har trukket **USA** i krig? En præsident, der har ladet sine neokonservative ministre og rådgivere, som vicepræsident **Dick Cheney**, forsvarsminister **Donald Rumsfeld**, viceforsvarsminister **Paul D. Wolfowitz** og justitsminister **John Ashcroft** m.fl., udnytte terrorangrebene på **New York** og **Washington** den **11. september 2001** til at indlede et felttog, der godt nok har båret navnet »krigen mod terror«, men som i sit inderste væsen har været et angreb på almindelige menneskers retsbeskyttelse og den moderne verdens forestillinger om menneskerettigheder? De afskyvækkende billeder fra **Abu Ghraib**-fængslet i **Bagdad** og rædselshistorierne fra **Guantanamo**-fængslet på **Cuba** har til fulde illustreret felttogets underliggende menneskesyn.

I **vinteren** og **foråret 2003** lod den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** sin kampagnestab efterforske det tankesæt og den filosofi, som styrer de neokonservative kredse, der har taget magten i Det hvide Hus. Det blev til en kampagnepublikation, der fik titlen: »*The Children of Satan*«, »*Satans Børn*« (se også *Agro-Nyt*, maj '03). Dengang mente mange, at titlen måske var lidt for barsk. I dag, efter afsløringerne fra Abu Ghraib, står den næsten som en underdrivelse.

Men selv om de seneste måneders uendelige række af afsløringer og skandaler har svækket præsident **George W. Bush** ganske alvorligt, har den ledende demokratiske præsidentkandidat, **John Kerry**, været helt ude af stand til at drage fordel af Bush-regeringens selvskabte vanskeligheder. Hvor ufatteligt det end lyder, viser meningsmålingerne stadig dødt løb mellem Kerry og Bush. Med alt for svage angreb på regeringen og alt for mange »det mener jeg også«-svar på præsident Bush' politiske udspil, har senator Kerry sat det meste af vælgerens tillid over styr (se også *Agro-Nyt*, maj '04). Med et republikansk parti, der er langt bedre organiseret end det demokratiske, kan Kerrys svaghed lede til det utænkelige: At John Kerry taber præsidentvalget til George W. Bush.

For de fleste rundt om i verden er tanken om yderligere fire år med George W. Bush i spidsen for en amerikansk regering næsten ubærlig. Det samme er tilfældet for ledende politiske kredse i Washington. Både traditionelle republikanere og demokrater befinder sig i en stadig tiltagende tilstand af panik, og fra begge sider af det politiske spektrum modtager Kerrys eneste tilbageværende demokratiske modkandidat, Lyndon LaRouche, en stigende strøm af forespørgsler efter forslag til, hvordan den gryende katastrofe kan afværges.

I et interview den **3. juni** med journalisten **David Kinney** fra *The Newark Star-Ledger*, den største avis i New Yorks nabostat **New Jersey**, foreslog LaRouche, at det **Demokratiske Partis** konvent i **Boston, Massachusetts**, den **29. juli**, hvor partiets præsidentkandidat endegyldigt skal findes, bliver et såkaldt »åbent konvent«. Det vil sige, at de delegerede fritstilles, så de ikke behøver at stemme på deres oprindelige primærvalgskandidat. LaRouche sagde blandt andet:

»Fortsætter John Kerry med sin nuværende politik, taber han præsidentvalget. Og jeg tror løsningen ligger i – jeg er selvfølgelig løsningen, for jeg kan klare jobbet, det kan han

ikke. Men spørgsmålet er, om vi kan håndtere Kerry på en måde, der gør Kerry til det, han ikke er i dag: En kompetent kandidat under de nuværende omstændigheder.«

»Efter min mening ligger løsningen hos **Bill Clinton**. Ikke alene er Clinton den eneste demokratiske præsident siden **Roosevelt**, der har siddet i to valgperioder. Han er også til en vis grad det Demokratiske Partis nuværende intellektuelle leder. Og jeg mener, at vi burde gøre partikonventet i Boston åbent, helt åbent. Lad så konventet beslutte, hvem kandidaten skal være, og ikke på forhånd antage, at det skal være Kerry. Det kan godt være, at det ender med at blive Kerry, men så vil den Kerry, der stiller op til præsidentvalget som det Demokratiske Partis kandidat, ikke være den samme som den, vi har set under valgkampen op til nu.«

Kinney: »Hvorfor tror du, at han skræmmer vælgerne væk? Jeg mener, hvad er det, han gør forkert, som du gerne så ham gøre bedre?«

LaRouche: »Han gør alt forkert. Han opfører sig som en »også mig«-George Bush. Han forholder sig ikke til de virkelige spørgsmål. For det første, befinder USA og verden sig i en depression. Vi har endnu ikke set krakket. Men som jeg gentagne gange har sagt, kan vi allerede mærke den første buldren og rumlen. Vi er på kanten af et krak, som bliver lige så slemt eller værre end det i **1929-33**. Og han forholder sig ikke til det problem. Han snakker lidt om det her og der, men det er alt sammen noget vrøvl.«

»For det andet er der spørgsmålet om **Irak**, holdningen til krigen i Irak, og her siger han også noget sludder. Han, og mange med ham, optrådte tåbeligt og kujonagtigt, i særdeleshed i **Senatet**, da de udstyrede en præsident, der ikke engang ved hvad klokken er, med magt til at føre landet i krig, hvilket de aldrig skulle have gjort. Og de slugte de falske efterretninger råt.«

»Så i stedet for at indrømme, at han tog fejl, forsøger han at give indtryk af, at han ikke tog helt så meget fejl. At der er problemer, og der er begået fejltagelser, men han støtter krigen alligevel. Han gør sig selv til grin. Alle i det politiske etablissement, det vil sige i de allerøverste regeringslag, ikke nødvendigvis hver enkelt embedsmand, men institutionerne – militæret, efterretningstjenesterne, det diplomatiske korps – ved, at vi blev narret ind i den her krig. At Cheney – Bush er for dum til at vide, hvad det var, han gjorde – men Cheney, og kredsen omkring ham, vidste nøjagtigt, hvad det var, de gjorde. De lavede et fupnummer. De fik os i krig. Nu sidder vi i suppedasen, og vi må ud så hurtigt som muligt. Og det første Kerry burde gøre, var at sige sandheden. Han skulle også sige sandheden om økonomien, men jeg er ikke sikker på, at han helt kender den.« ...

Kinney: »Og som det står nu, når man betragter disse to, så foretrækker du Kerry frem for Bush?«

LaRouche: »Altså, ikke et »Kerry eller Bush«. Kerry er ikke udpeget endnu. Og jeg er overbevist om, at bliver Kerry bare udpeget på konventet, er der stor fare for, at Bush står som en sikker vinder. Men en Kerry, der kommer til konventet, og en Kerry, der kommer ud fra konventet, kan meget vel være to vidt forskellige personer.«

Kinney: »Det er rigtigt!«

LaRouche: »Det er derfor, jeg lægger vægt på, at vi skal have et åbent konvent. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at Clinton vil give mig ret. Lad os få et åbent konvent, få de virkelige spørgsmål på bordet, få lidt bejstring i befolkning-

gen. Den nuværende demokratiske kampagne bliver kedeligere for hver dag, der går. Lad os gøre kampagnen ikke-kedelig. Lad os tage en rigtig politisk kamp. Lad os få et konvent, som er en sådan kamp. Lad os skabe begejstring.«

Kinney: »Og du håber, at han kommer ud af det og begynder at tale om de økonomiske spørgsmål, som du er bekymret over, og om krigen?«

LaRouche: »Jeg tror, at Clinton og en del andre mennesker – Clinton er selvfølgelig under alle omstændigheder en slags »eksilregering« inden i Kerrys valgkampagne. Hvis denne gruppe, eller de bedste af denne gruppe og de bedste af andre demokrater – og jeg er én af dem – arbejder sammen, og i fællesskab sammensætter en pakke, så vil den person, vi vælger som præsidentkandidat, hvem det end måtte være, og som vi overbeviser de delegerede til at arbejde for, være en vinder til **november**. Men det vil ikke være den Kerry, du ser foran dig i dag. Det bliver muligvis Kerry, men ikke den, du kan se her og nu.«

FANGETORTUR: NY WATERGATE

»Det er altid godt at være sammen med en ven«, sagde præsident **George W. Bush** til pressen, da han den **29. maj** stod sammen med statsminister **Anders Fogh Rasmussen** i den berømte rosenhave bag **Det hvide Hus**. Og efter eget udsagn havde præsidenten på det netop afsluttede møde forsikret sin »gode ven« Rasmussen om, at den amerikanske regering har i sinde at overdrage den fulde suverænitet, og han gentog med alvorsmine: »Fulde suverænitet«, til **Iraks** såkaldte overgangsregering den **30. juni**. At overgangsregeringen skal ledes af en mangeårig agent for de britiske og amerikanske efterretningstjenester ved navn **Iyad Allawi**, og at den i øvrigt ikke skal have kontrollen over de godt **150.000** fremmede tropper, der befinder sig i landet, giver en helt ny betydning af begrebet »fuld suverænitet«.

Anders Fogh Rasmussen fortalte pressen, at han var »glad over at være tilbage i Det hvide Hus«, og at han var »tilfreds med præsidentens meldinger om såvel de ameri-

kanske ydmygelser og torturen i de irakiske fængsler, som en afklaring af **Guantanamo**-fangernes fremtid«. »Jeg hilser forsikringerne velkommen, om at disse hændelser vil blive fuldt efterforsket, og at de ansvarlige vil blive stillet til ansvar«, sagde statsministeren.

Desværre har den danske statsministers tiltro til den amerikanske regerings gode vilje ikke megen hold i virkeligheden. Med fuld støtte fra Det hvide Hus blokerer det republikanske flertal i **Repræsentanternes Hus** for en officiel undersøgelse af misgerningerne i de amerikansk kontrollerede fængsler. Derfor sendte mindretalslederne fra seks af Husets stående udvalg et åbent brev til præsidenten den **3. juni**, hvori de bekendtgjorde, at de har i sinde at iværksætte deres egen undersøgelse af de amerikanske troppers behandling af krigsfanger i **Afghanistan**, Irak og Guantanamo, hvis det republikanske flertalslederskab fortsat blokerer for en officiel efterforskning. I brevet specificerede minoritetslederne hele **35** kategorier af dokumenter, som de forlanger udleveret fra Det hvide Hus. Nogle af papirerne er for længst blevet overgivet til de republikanske udvalgsformænd, som har nægtet at videregive dem til de øvrige udvalgsmedlemmer, med henvisning til »rigets sikkerhed«. Denne sikkerhedsklausul forlanger mindretalslederne ophævet.

Den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** gav straks sin fulde støtte til de demokratiske repræsentanternes initiativ. »Dette er stof til **Watergate**«, sagde LaRouche. »Det øverste lag af regeringen er involveret i den her sag, men det umiddelbare Watergate-lignende forsøg på at dække over skandalen kommer fra det republikanske lederskab i Repræsentanternes Hus. Vi har nået et punkt, hvor valgkampen er ved at tage form af en Watergate-proces imod regeringen. I særdeleshed imod **Cheney** og hans medsammensvorne.«

Da der skal være valg til Repræsentanternes Hus samtidigt med præsidentvalget til **november**, ville det være helt uansvarligt, hvis ikke det demokratiske partis lederskab og den kommende demokratiske præsidentkandidat åbent og

LaRouches Ungdomsbevægelse i Europaparlamentsvalget

LaRouche's internationale politiske kampagne stiller op til **Europaparlamentsvalget** den **13. juni 2004** med partierne **Nouvelle Solidarité** i Frankrig, **Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo)** i Tyskland og **Europeiska Arbetarpartiet (EAP)** i Sverige. Valgkampagnerne drives primært af **LaRouches Ungdomsbevægelse (LYM)**, der dagligt vender op og ned på storbyerne i de nævnte lande, med lydbiler, demonstrationer og bogborde. De forsøger at vække **Europas** politikere og befolkninger til at stoppe **Dick Cheney** og hans medløbere, og erstatte den nuværende håbløse **Irakpolitik** med **LaRouche-doktrinen** for **Sydvestasien** (se også *Agro-Nyt*, maj '04). Samtidigt fremlægger de **Den eurasiske Landbro** og et nyt **Bretton Woods**-finanssystem som et modsvar til det igangværende internationale

finanskraks. De forsøger ikke blot at fange vælgerens gunst, men i lige så høj grad er håbet at mobilisere den europæiske ungdom til at gå med i kampagnen og tage ansvar for sin egen fremtid.

Til venstre: Den svenske version af den fælles europæiske valgplakat.
Til højre: LaRouches Ungdomsbevægelses demonstration i Köln den 3. juni.

fuldt støttede mindretalsledernes vigtige initiativ. Derfor udsendte LaRouche en offentlig opfordring til senator **John Kerry** om straks at udvise det nødvendige mandsmod og erklære sin fulde støtte til de ledende demokratiske medlemmer af Repræsentanternes Hus.

At der virkelig er tale om potentiel politisk sprængstof, afsløres af listen over dokumenter, som de seks mindretalsledere kræver udleveret. Her er et lille uddrag: Alle rapporter over de amerikanske fængsler i Irak, Afghanistan og Guantanamo, som **Det internationale Røde Kors** har sendt til den amerikanske regering, inkl. regeringens svar på disse. Alle kontrakter med private vagtværn og lejesoldater, der har været involveret i afhøringer af fanger, inkl. regeringens egne vurderinger af disse private selskabers arbejde. Forsvarsministeriets retningslinier for afhøring af fanger. **CIA's** retningslinier for afhøring af **Al-Qaida**-fanger i Irak, Guantanamo og Afghanistan. General **Ricardo Sanchez'** retningslinier for hærens afhøring af fanger. **Justitsministeriets** interne memoranda om **Geneve-konventionens** gyldighed. Og tilsvarende memoranda fra Det hvide Hus' juridiske rådgiver, **Alberto Gonzales**. Samt alle tilsvarende memoranda siden den **11. september 2001** fra det amerikanske udenrigsministerium. Samtlige specifikke rapporter fra alle regeringskontorer om forholdene i **Abu Ghraib**-fængsel og fængslet i Guantanamo.

De seks mindretalsledere er: **Henry A. Waxman, Komitéen for Regeringsreform; John Conyers Jr., Justitskomitéen; David R. Obey, Bevillingskomitéen; Ike Skelton, Forsvarskomitéen, Tom Lantos, Komitéen for Interne Affærer, Jane Harman, Det permanente Undersøgelelsesudvalg.**

Den kommende undersøgelse i Repræsentanternes Hus er langt fra Bush-regeringens eneste Watergate-lignende problem. Den **3. juni** blev vicepræsident Dick Cheney afhørt i sagen om afsløringen af CIA-agenten **Valerie Plames** identitet, og præsident Bush har taget kontakt til sin private sagfører, **Jim Sharp**, for at forberede sig på eventuelle afhøringer i samme sag. I **sommeren 2003** dokumenterede fhv. ambassadør **Joseph Wilson**, at vicepræsident Cheneys påstand om, at **Saddam Hussein** havde forsøgt at købe uran i den lille afrikanske stat **Niger**, var helt og aldeles falsk. Det fik »nogen« i Det hvide Hus til at gå til modangreb ved at lække til pressen, at Wilsons kone, Valerie Plame, er hemmelig agent for den amerikanske efterretningstjeneste (se også **Agro-Nyt**, aug. '03 og okt. '03). Det er særdeles strafbart at afsløre identiteten på hemmelige amerikanske agenter. Også for regeringsmedlemmer og ansatte i Det hvide Hus.

Et tredje element i det, der kunne blive en »**Super-Watergate**« imod Bush-regeringen, er sagen om **Ahmed Chalabi**, leder af den irakiske eksilorganisation **Iraks Nationalkongres, INC**. Chalabi var oprindeligt forsvarsrådgiver for **Richard Perle** og de øvrige neokonservatives favorit til at lede den første **post-Saddam-regering** i Irak. I stedet er han nu under mistanke for spionage til fordel for konservative præstekredse i **Iran**. De samme kredse, der tilbage i **80'erne** var involveret i den såkaldte »**Iran-Contra**«-

skandale, hvor oberstløjtnant **Oliver North** m.fl. blev dømt for at have overført penge til den anti-kommunistiske Contra-bevægelse i **Nicaragua** fra ulovlig våbensalg, via den israelske efterretningstjeneste, til præstestyret i Iran. Bush-regeringen huser flere af de gamle »Iran-Contra«-veteraner, blandt andre **Elliott Abrams** og den selverklærede »universal-fascist« **Michael Ledeen**.

LAROUCHE: PRISKONTROL PÅ OLIE

Olieprisernes himmelflugt i de seneste uger har intet at gøre med en reel mangel på olie. Tal fra det **Internationale Energiagentur** afslører, at olieproduktionen overstiger forbruget med **1-2 mio. tønder** om dagen. Og mens produktionen er stabil og jævn, svinger dagsprisen vildt. Forklaringen skal findes på markedet for fremtidskontrakter, de såkaldte futures, der udbydes på handelsbørsen, **NYMEX**, i **New York** og på den internationale oliebørs, **IPE**, i **London**. Allerede i **år 2000** dokumenterede **Agro-Nyt's** samarbejdspartner **Executive Intelligence Review, EIR**, at for hver fysiske tønde olie, der ruller ud på verdensmarkedet, handles der **570** »papirtønder«, altså futures, på oliebørsen i London. Og de primære aktører på »papirtønde-markedet« er ikke benzinstationer og lokale olieselskaber, men storbanker og spekulationsfonde, de såkaldte hedgefonde. Ifølge **Handelskommissionen for Varefutures, CFTC**, har antallet af indgåede derivatkontrakter på olie nået et historisk højdepunkt, og den **26. maj** fastslog **EU's** energikommissær **Loyola de Palacios**: »Det vi står overfor er en spekulativ boble ... der er ingen mangel på markederne. Det er virkeligheden«.

I en pressemeddelelse den **27. maj** foreslog **Lyndon LaRouche**, at **Europa** og **USA** samarbejder med de olieproducerende landes organisation, **OPEC**, om en midlertidig fastfrysning af olieprisen på ca. **25-26 dollars** per tønde. Formålet skal være at klemme luften ud af det spekulative marked og tvinge markedsprisen ned fra de seneste ugers rekord på **42,5 dollars** per tønde.

Men LaRouche pegede også på krisens geopolitiske aspekter. Spekulanterne udnytter kynisk den voksende frygt for, at den ustabile politiske situation i **Irak** skal sprede sig til **Saudi-Arabien** og det øvrige **Sydvestasien**. Samtidig er **USA's** faktiske import af olie vokset fra **11-12 mio. tønder** om dagen til **14-16 mio. tønder**. Men det skyldes primært en politisk beslutning i kølvandet af terrorangrebene den **11. september 2001** om at øge de såkaldte »strategiske reserver« fra **540 mio. tønder** til **700 mio. tønder**. (Lagrene ligger i store salthorste ved den mexicanske golf). Også **EU** har planer om at øge sine strategiske reserver fra **90** dages forbrug til **120** dage, men det er endnu ikke endeligt besluttet.

Det meste morbide argument for højere oliepriser har naturligvis været frygten for terrorangreb, der lammer produktionen hos verdens største eksportør, **Saudi-Arabien**. Men både Europas og **USA's** nuværende strategiske reserve burde række langt nok til at dække forbruget indtil et eventuelt produktionsstop udbedres. Derimod har hverken **Indien** eller **Kina** reserver af betydning, og det kunne få både geopolitiske og verdensøkonomiske konsekvenser.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk